

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. P., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. Š., B., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 4/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. decembra 2011 doručené podanie E. P., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. Š., B., označené ako „*Ústavná sťažnosť na zavinené priet'ahy v konaní*“, ktoré ústavný súd kvalifikoval podľa jeho obsahu ako sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 4/2009 o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 71/2008 z 11. septembra 2008.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„1. Okresný súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí dňa 11. 9. 2008 /sp. zn.: 2 T 71/2008/ uznesením rozhodol tak, že podľa § 241 odst. 1 písm. f Tr. por. odmietol obžaloby podané na obvineného L. L. a vec vrátil prokurátorovi.

2. Z dôvodu sťažnosti prokurátora bol spisový materiál predložený dňa 07. 01. 2009 Krajskému súdu v Banskej Bystrici a bol vedený pod sp. zn.: 5 To 4/2009.

3. Dňa 6. 10. 2009 som podala sťažnosť na prietahy v konaní priamo k rukám predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici.

4. Predseda senátu termín neverejného zasadnutia vytýčil dňa 03. 11. 2009 na deň 10. 11. 2009.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 10. 11. 2009 v zmysle § 194 odst. 1 písm. b Tr. por. uznesenie Okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

6. Na moju sťažnosť som od predsedu Krajského súdu obdržala odpoveď zo dňa 11. 11. 2009, v ktorej mi predseda Krajského súdu oznamuje, že moja sťažnosť je v označenej trestnej veci dôvodná, lebo z obsahu spisu zistil, že súd v období od 07. 01. 2009 do 03. 11. 2009 vôbec nekonal a teda došlo k zbytočným prietahom zavinených súdom a moju sťažnosť označil za dôvodnú.

Ja v tomto trestnom konaní vystupujem ako poškodená.

Na základe vyššie uvedeného a príloh, ktoré pripájam, navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky moju ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie pred Ústavným súdom SR.

Aj vzhľadom na to, že predseda krajského súdu uznal dôvodnosť mojej sťažnosti tvrdím, že odporca porušil moje základné ľudské právo zaručené mi v Čl. 48 odst. 2 Ústavy SR a čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo E. p., na prerokovanie bez zbytočných prietáhov zaručené jej v Čl. 48 odst. 2 Ústavy SR a na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručené jej čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom odporcu v konaní (krajský súd, pozn.) pod sp. zn. 5 To 4/2009 bolo porušené.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke primerané zadostučinenie v sume 30 000,- € do jedného mesiaca od doručenia nálezu a nahradiť trovy právneho zastúpenia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti namieta v prvom rade postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 4/2009 o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 71/2008 z 11. septembra 2008, ktorým podľa nej krajský súd porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľky, z priloženej dokumentácie, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že uznesením sp. zn. 2 T 71/2008 z 11. septembra 2008 okresný súd odmietol obžaloby podané na obvineného v tomto konaní. Prokurátor podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 4/2009 z 10. novembra 2009 rozhodol o tejto sťažnosti prokurátora tak, že predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil 18. novembra 2009 okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom 6. mája 2010. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto čase uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 To 4/2009 z 10. novembra 2009 bolo už právoplatné. Sťažovateľka doručila svoju sťažnosť ústavnému súdu 2. decembra 2011, t. j. táto časť sťažnosti je podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. Aj keď sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu len v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 4/2009, ústavný súd posúdil postup krajského súdu aj v ďalšom období.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti

ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03), resp. k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd 6. mája 2010 rozhodol vo veci tak, že obžalovaného uznal za vinného a odsúdil ho na maximálny úhrnný trest odňatia slobody na 15 rokov. V odsudzujúcom rozsudku okresný súd uviedol, že podľa § 319 Trestného poriadku sa zamieta návrh sťažovateľky ako poškodenej na náhradu škody. Proti tomuto rozsudku sa odvolal obhajca obžalovaného a všetci poškodení. Spis bol 17. septembra 2010 zaslaný krajskému súdu, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 To 280/2010 zo 16. augusta 2011, okresnému súdu bol spis vrátený 17. septembra 2011. Rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu zo 6. mája 2010 nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2011, sťažovateľka si toto rozhodnutie prevzala 19. októbra 2011. Vo veci bolo ešte 2. novembra 2011 rozhodnuté o priznaní svedočného, toto rozhodnutie sa momentálne doručuje. Znamená to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola vec právoplatne skončená.

Krajský súd rozhodnutím vo veci ešte pred doručením sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu, t. j. pred 2. decembrom 2011, vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5 To 280/2010, a preto ústavný súd konštatuje, že krajský súd už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh namietaného konania, prípadne prieťahy v ňom, a teda nemohol už ani porušovať práva označené sťažovateľkou, a preto sťažnosť sťažovateľky, čo sa týka postupu krajského súdu, je zjavne neopodstatnená,

čo bolo ďalším dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia k veci uvádza, že vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti a na skutočnosť, že sťažovateľka bola v konaní zastúpená advokátkou, sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberala.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2012